

**Wiesław Błach, Wojciech J.
Cynarski, Artur Litwiniuk**

**Wczoraj i dziś Międzynarodowej
Federacji Judo : International Judo
Federation (IJF)**

Idō - Ruch dla Kultury : rocznik naukowy : [filozofia, nauka, tradycje wschodu,
kultura, zdrowie, edukacja] 4, 202-204

2004

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wczoraj i dziś Międzynarodowej Federacji Judo – International Judo Federation (IJF)

Słowa kluczowe: instytucjonalizacja, organizacja, jūdō, IJF

Proces instytucjonalizacji dalekowschodnich sztuk walki, w powiązaniu z ich umiędzynarodowieniem (globalizacją) jest najlepiej widoczny na przykładzie olimpijskiego jūdō. Objawia się na kilku płaszczyznach: 1) w narzucanej przez władze sportowe porządkującej strukturze organizacyjnej, 2) we wzroście liczby działających w tej dziedzinie organizacji (związki sportowe, stowarzyszenia), 3) w opieraniu się na autorytecie organizacji w działaniach w tej dziedzinie. Ogólnie rozwój organizacyjny i w zakresie instytucjonalizacji sprzyja uregulowaniom w zakresie społecznego i kulturowego funkcjonowania sztuk i sportów walki, zwłaszcza że zostały one zazwyczaj na grunt innej kultury i cywilizacji [Cynarski 2000; Cynarski, Obodyński 2003].

Dziedzina sztuk walki podlega modernizacji i innowacji, czy wręcz westernizacji, czemu sprzyja ich ideologiczna elastyczność [Donohue 1997; Maguire, Nakaya 2003]. Z drugiej jednak strony najbardziej popularne azjatyckie sporty olimpijskie – jūdō i taekwondo – stanowią doskonały towar eksportowy, promujący kulturę i kraje pochodzenia. Równocześnie udziałem dalekowschodnich sztuk i sportów walki są procesy powiązane z upowszechnieniem kultury zachodniej – demokratyzacji, komercjalizacji [por.: Inoue 1992; Chiba, Ebihara, Morino 2001; Cynarski 2003] i mediatyzacji. Egzemplifikacją tego fenomenu jest globalna kariera sportowego jūdō, której manifestacją jest niewątpliwie światowy sukces organizacyjny IJF.

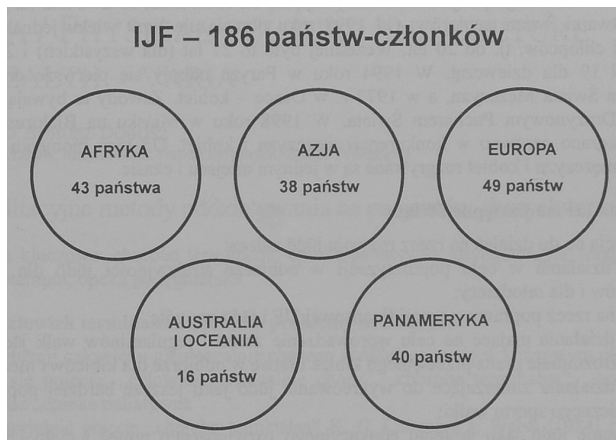
Casus Międzynarodowej Federacji Judo

Ostatnie 50 lat Międzynarodowej Federacji Judo było okresem wspaniałego rozwoju i ekspansji jūdō jako sportu o zasięgu międzynarodowym. Zaczynając od skromnego początku w 1951 roku IJF rozrósł się do 186 członków – państw skupionych w pięciu kontynentalnych komitetach olimpijskich. W tym czasie jūdō dokonało niezwykle szybkiego rozwoju i postępu, przejawiającym się w ogromnym wzroście popularności, o czym mogą świadczyć ilość sprzedanych biletów i wielkie tłumy widzów na trybunach podczas igrzysk olimpijskich w Atlancie i Sydney. Z pewnością podobnie będzie podczas Igrzysk Olimpijskich w Atenach w 2004 roku.

* * *

Profesor Jigorō Kanō zaproponował założenie IJF w 1930 r., jednak jego propozycja została sfinalizowana dopiero 12 lipca 1951 r. w prywatnym pokoju chińskiej restauracji w Londynie, gdzie Kongres Europejskiej Federacji Judo założył Międzynarodową Federację Judo, a na jej prezydenta powołał Aldo Torti. W 1952 roku Kongres IJF odbył się w Zurychu. Na prezydenta wybrano pana Risei Kanō, syna profesora Jigorō Kanō. W skład IJF weszło wówczas 13 państw z Europy, 4 z Panameryki, 1 z Oceanii i 1 z Azji. W sumie IJF tworzyło 19 państw z czterech kontynentów. W kolejnych latach prezydentami IJF byli: 1965–1979 Charles Palmer z Wielkiej Brytanii; 1979–1987 Shigeyoshi Matsumae z Japonii, Sarkis Kaloghian pełnił funkcje prezydenta przez dwie kadencje 1987–1989 i 1989–1991; 1989–1991 Lawrie Hargrave z Nowej Zelandii; 1991–1995 Luis Baguena z Hiszpanii. W 1995 roku Kongres IJF w Makuharii (Japonia) na prezydenta wybrał Yong Sung Parka z Korei Południowej, który w 2001 roku został ponownie wybrany i będzie pełnił tę funkcję do 2005 roku.

Struktura organizacyjna

Rys. 1. Schemat organizacyjny IJF

Kongres IJF odbywa się co dwa lata w tym samym miejscu i czasie co Mistrzostwa Świata. Komitet wykonawczy IJF składa się z prezydenta, pięciu wiceprezydentów, sekretarza generalnego, skarbnika, dyrektora sportowego, dyrektora ds. sędziowskich i dyrektora ds. kształcenia i rozwoju. W sumie jest to 11 członków. Członków Komitetu wybiera kongres za wyjątkiem 5 wiceprezydentów, którzy wybierani są przez Federacje Kontynentalne (prezydent kontynentalny). W skład IJF wchodzi trzy komisje techniczne: sportowa, sędziowska, kształcenia i rozwoju oraz trzech komisarzy wybieranych przez Komitet Wykonawczy: komisarz ds. mediów, komisarz ds. olimpijskich, komisarz ds. medycznych.

IJF jest głównym organizatorem następujących zawodów sportowych:

- Zawody judo w czasie Igrzysk Olimpijskich,
- Mistrzostwa Świata,
- Mistrzostwa Świata Juniorów,
- Drużynowy Puchar Świata.

Ad. a) Judo (jūdō) oficjalnie jako dyscyplina olimpijska zostało zatwierdzone podczas 57 sesji MKOl, która odbyła się w sierpniu 1960 roku w Rzymie. Pierwszy raz w historii Igrzysk Olimpijskich zawody jūdō zostały rozegrane podczas 18 Igrzysk Olimpijskich w 1964 roku w Tokio. Medale rozdano w kategorii open (otwartej) i trzech kategoriach wagowych: do 68 kg, do 80 kg i powyżej 80 kg. W latach późniejszych zawody rozgrywano w pięciu kategoriach wagowych a obecnie w siedmiu kategoriach wagowych, zarówno wśród mężczyzn i kobiet. Judo kobiet jako oficjalna dyscyplina olimpijska znalazło się w programie igrzysk w roku 1992 w Barcelonie. Cztery lata wcześniej w Seulu judo kobiet było w programie igrzysk jako dyscyplina pokazowa.

Ad. b) Pierwsze Mistrzostwa Świata odbyły się w maju 1956 roku w Tokio. Wystartowało wówczas 31 zawodników z 21 państw. Później odbywały się co dwa lata lub co trzy lata, a obecnie odbywają się regularnie co dwa lata. W pierwszych trzech mistrzostwach zawody rozgrywano tylko w kategorii open. Począwszy od czwartych mistrzostw, które odbyły się w Rio de Janeiro w 1965 roku, turniej rozgrywano w kategoriach wagowych i w open.

Pierwsze Mistrzostwa Świata Kobiet odbyły się w 1980 roku w Nowym Jorku. Natomiast Mistrzostwa Świata w grupie juniorów odbywają się od 1974 roku, co dwa lata na przemian z Mistrzostwami Świata seniorów. Od 1998 roku obowiązuje limit wieku jednakowy dla dziewcząt i chłopców, tj. do 20 lat. Wcześniej było to 21 lat (dla wszystkich) i 21 lat dla chłopców i 19 dla dziewcząt. W 1994 roku w Paryżu odbyły się pierwsze drużynowe Mistrzostwa Świata Mężczyzn, a w 1977 r. w Osace – kobiet. Zawody te bywają również nazywane Drużynowym Pucharem Świata. W 1998 roku w Mińsku na Białorusi Puchar Świata rozegrano zarówno w konkurencji mężczyzn i kobiet. Od tego momentu Puchar Świata dla mężczyzn i kobiet rozgrywane są w jednym miejscu i czasie.

Strategia IJF na następne 50 lat

Deklaracja co do działań na rzecz rozwoju jūdō zaleca:

- a) podjąć działania w celu popularyzacji w odbiorze atrakcyjności jūdō dla mediów, sponsorów i dla młodzieży;
- b) działać na rzecz poprawy sytuacji finansowej IJF i jūdō w ogóle;
- c) podjąć działania mające na celu wprowadzenie zasad i regulaminów walk jūdō, które byłyby zrozumiałe przez przeciętnego kibica i łatwe w odbiorze dla kibiców i mediów;
- d) podjąć działania zmierzające do wykreowania jūdō jako jeszcze bardziej popularnego i dynamicznego sportu walki;
- e) promowanie jūdō jako systemu edukacyjnego rozwijającego umysł i ciało i mającego pozytywny wpływ na młodą generację ludzi;
- f) podjąć działania zachęcające młodych ludzi do zajmowania się tą sztuką walki i sportem.

BIBLIOGRAFIA

1. Chiba N., Ebihara O., Morino S. (2001), *Globalization, naturalization and identity. The case of borderless elite athletes in Japan*, "International Review for the Sociology of Sport", 36, nr 2, s. 203–221.
2. Cynarski W. J. (2000), *Sztuki walki budō w kulturze Zachodu*, WSP, Rzeszów.
3. Cynarski W. J. (2003), *Globalizacja a spotkanie kultur*, UR, Rzeszów.
4. Cynarski W. J., Obodyński K. (2003), *Socjologiczna refleksja nad współczesnym fenomenem sztuk walki [w:] Dziubiński Z. [red.], Społeczny wymiar sportu*, SALOS RP, Warszawa, s. 188–195.
5. Donohue J. (1997), *Ideological elasticity: Enduring form & changing function in the Japanese martial tradition*, "Journal of Asian Martial Arts", 6, nr 2.
6. Inoue S. (1992), *The invention of 'Martial Arts'*, "Soshioroji", 37, nr 2, s. 111–125.
7. International Judo Federation (2002), *About as...*, "Bulletin", nr 2, Seul – Korea.
8. Maguire J., Nakaya M. (eds.) (2003), *Japan, sport and globalisation*, Frank Cass Publishers.

The past and present of the International Judo Federation

Key words: institutionalization, organization, judo, IJF

The last fifty years of the International Judo Federation (IJF) have been by all accounts a period of tremendous growth, prosperity and expansion for the international sport of judo. From humble beginnings in 1951 the IJF has grown to include 186 member National Federations making it the 7th largest Olympic International Federation in the world. Meanwhile, Judo has developed tremendously and its popularity has increased as a competitive Olympic sport which was exhibited by the sold-out venue and capacity crowds at the 2000 Olympic Games in Sydney. More of the same can be expected in Athens in 2004.

The objective of the IJF is to interdependently concentrate our efforts in order to make judo the most popular and dynamic combat sport throughout the world in which the body and mind are trained. As modern society evolves, it is necessary for judo to evolve in order to accommodate and appeal to the preferences of society.